

ΧΡΟΝΙΚΑ

Χιόνι ! χιόνι ! χιόνι ! Φαγητόν ὅπερ ἀπολαμβάνομεν ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἐρωμένη ἦν βλέπομεν κατ' ἐνιαυτόν, εἰκὼν ἀποκαλυπτομένη ἀπὸ δώδεκα σὲ δώδεκα μῆνας, πραγματικότης τὴν ὁποίαν βλέπομεν ὡς ὄνειρον. Τί μεταβολὰς θὰ εἶχομεν ἂν εἶχομεν τὴν χιόνα τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας διαρκώς. Ὁ Σταμούλης θὰ ἦτο ἀδύνατος ἐν τῇ ἐλληνικῇ πλάσει· αἱ γυναῖκες μας θὰ ἦσαν λευκότεραι· καὶ οἱ Ἕλληνες Ἀγαθόπουλοι ὀλιγώτεροι. Ἀς τ' ἀφήσωμεν αὐτά. Τὸ χιόνι ἤλθε αἰφνίδιον· κατ' ἀρχὰς ὑποψία χιόνος· καὶ ἔπειτα πυκνὴ ἀλήθεια, διαλυομένη εἰς μυριάδας νιφάδων. Τὸ ψῆχος ἦτο μαλακώτερον· καὶ ὁμως οἱ δρόμοι εἶχον ἀγριέψει. Ἐρημία παντοῦ. Τὰ ἐμπορικὰ ἐκλείοντο ἀπὸ τῆς 5ης ὥρας. Καὶ τὰ οἶνοπωλεῖα ἐπληροῦντο κατ' ἀντίθετον λόγον. Τῶν παρθενωγείων αἱ παιδίσκαι κουκουλωμέναι καὶ στριμωγμέναι ἢ μία ἐπάνω σ' τὴν ἄλλην ἐβαινον ἀψόρηται. Καὶ τὸ χιόνι ἐστοιβάζετο μετ' ἀπελπιστικῆς πυκνότητος καὶ σκυθρωπῆς τρόπου τινὰ σιωπῆς, ὡς κἄτι τι ἀτελείωτον, κἄτι ἔχον ἀπόφασιν νὰ μὴ τελειώσῃ ποτέ. Ἐβόλεψ· εἰς τὸ στοίβαγμα ἐκεῖνο τὴν μελαγχολικὴν ἰδέαν τῆς αἰωνιότητος ἐξεικονιζομένην. Ἀλλὰ τὸ πρῶτ' ἡ σήμερον τὸ θέαμα ἦτο ἐκπαγλόν. Ἡ λευκότης, ἡ παρθενικωτέρα οὐσία τῆς φύσεως, ἦτο διακεχυμένη παντοῦ, ἐπὶ τῶν δρόμων τῶν στεγῶν, τῶν πεύκων, τῶν ἀνδρῶν, τῶν κωδωνοστασιῶν, τῶν παραστάδων τῶν θυρῶν, τῶν γομφωμάτων τῶν οἰκιῶν, τῶν καπνοδόχων. Καὶ ἐπὶ τῆς θεσπεσίας αὐτῆς λευκότητος, ἐξ ἧς εἴθε νὰ εἶχον πεπληρωμέναι τὰς καρδίας καὶ τὸν ἐγκέφαλόν των αἱ τιμιώταται παρθένοι μας, ἔρριπτεν ὁ ἥλιος τὸ φῶς του, ὡς ἔρραινον οἱ παλαιοὶ μὲ τρέμουσαις τὸν νυμφικὸν πέπλον.

Τὰ βουνά, τὰ ὠραῖα τῆς Ἀττικῆς βουνά, μετεμορφώθησαν εἰς λευκὰ μνημεῖα ἐκ πεντελικοῦ μαρμάρου καὶ εἰς τὰς γραμμάς καὶ τὰς δαντέλας τῶν ἐσωπυλίσσο ἐνίοτε ἔργα Ἰκτινίου καὶ Φειδίου, φαντασιώδεις ἀπτέρους Νίκας καὶ Καρυάτιδας. Ἡ γιὼν μετ' ὀλίγον θὰ λύσῃ, ἡ χιὼν θὰ χαθῇ καὶ οὐδεὶς Ἀθηναῖος θὰ τὴν ἔχει ἀπολαύσει. Θὰ μεταβληθῇ ὁμως εἰς λάσπην, καὶ αὐτὴν θὰ τὴν ἀπολαύσωμεν, χάρις εἰς τὸν κ. δῆμαρχόν μας, μέχρι συντελείας τοῦ Αἰῶνος.

Ἐκάμακμεν τὸν γύρον τοῦ περιβολιοῦ. Ἐπρεπε νὰ ἴδωμεν ὅλας τὰς Ἀθήνας ἐκεῖ, ἀπολαμβάνουσας τοῦ μοναδικοῦ φαινομένου. Δὲν ἀπντήσαμεν παρὰ δύο τρεῖς Πλακιωτιδεῖς, μίαν καὶ μονὴν παρέν ἀπὸ νεολαίαν, καὶ μίαν δεσποινίδα, ἂν ὅχι λέαιναν, ἀλλὰ μελένιαν, συνεθισμένην εἰς τὰ ρούσικα χιόνια.

Ὁ κ. Λύτρας τί κάμνει; Δὲν ἀντιγράφει τὸ βασιλικὸν περιβόλι; Τοῦλάχιστον νὰ ἔχωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ θεάματος;

Ἐν τοῖς ἱατρικοῖς κύκλοις τῶν Παρισίων ἐγένετο, φφαίνεται, πολλὸς λόγος περὶ τοῦ ἂν αἱ διὰ κινήσεως γινόμεναι ἐνέσεις ἐπ' ἀνάγκην ἢ ὅχι τὴν πταιμίαν εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρου.

Ὁ ἐκ Παρισίων ἀνταποκριτὴς μας γράφει τὰ ἑξῆς:

«Προχθὲς ὁ διάσημος χειρουργὸς Verneuil ἐν τῷ κλινικῷ του μαθήματι ἔκαμε λόγον περὶ τούτου, ἰσχυρισθεὶς ὅτι αἱ ἐνέσεις τῆς κινήσεως οὐδεμίαν ἔσχον κακὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς πταιμίας, ἢν κατὰ τὰς παραστάσεις τῶν αὐτὸς ἱατρῶν τείνουσι καὶ οἱ ἐνταῦθα νὰ παραδεχθῶσιν, ἀλλ' ὅτι εὔρε κατάλληλον ἑδάφος πρὸς ἀνάπτυξιν ἐν τῷ ὁργανισμῷ τοῦ κ. Κουμουνδούρου ὅστις εἶχε τὴν ἀρθρικήν δυσκрасίαν.»

Μετὰ τὰ ἀνωτέρω, εἶναι ἐλεύθερα πάλιν τὰ δύο τμήματα, εἰς ἃ εἶναι διγρημένοι οἱ ἱατροὶ μας ἐδῶ, νὰ δι' ἰσχυρίζωνται τὸ ἐν περὶ τοῦ ἄλλου ὅτι τὴν πταιμίαν αὐτὴν ἔφεραν οἱ Ἑνεσισταί.

Ἐάν ἴδῃτε τὸ φυλακεῖον ὅπου διανυκτερεύει καὶ δικιμερεύει ἡ φρουρά τῶν πολιτικῶν φυλακῶν καὶ τοῦ θεραπευτηρίου Τριγγέτα θὰ ἐρωτήσητε: τίνες εἶναι οἱ κατάδικοι, οἱ ἐπάνω ἢ οἱ κάτω; οἱ κρατούμενοι πολῖται ἢ οἱ κρατοῦντες στρατιῶται. Ἐπὶ τριῶν μέτρων μήκους καὶ ἐνὸς μέτρου πλάτους ἐπιφανείας, ἄνευ παραθύρου, μὲ μίαν μεγάλην ὀπὴν εἰς τὴν στέγην, ὅθεν ἐξέρχεται ὁ κορμὸς δένδρου φυλάσσοντος καὶ αὐτοῦ ἐκεῖ ἐν εἰδὲ σκοποῦ, κατακλίνονται **ὀκτὼ ἄνθρωποι** στρατιῶται, διαπνεόμενοι ὑφ' ὅλων τῶν βρυμάτων τῶν διὰ τῶν χασμάδων καὶ τῆς ὀπῆς τοῦ φατνώματος διεισδύνοντων καὶ κατακοιτούμενοι οἱ μὲν ἐπὶ τῶν δεξιῶν, ὅτι νὰ κάμῃ χώρος τριῶν ἐπὶ ἐνὸς μέτρου ἀδύνατον νὰ χωρέσῃ ὀκτὼ ἄνθρωποι. Τοιαύτην ἀναλογίαν ἡμεῖς δὲν εἶδομεν ἀκόμη εἰς τὰ δωματῖα τῶν καταδικῶν. Ὑπάρχει ὁμως εἰς τὰ δωματῖα τῶν στρατιωτῶν, οὗς ῥίπτει τὸ φρουρχεῖον ὡς **σκυλιὰ** εἰς τὴν τρώγλην των, ἀφ' οὗ οἱ κύριοι αξιωματικοὶ ἀπολαμβάνουν τὰ κρεβάτακινα των, τὸ καφενεῖον καὶ τὰς διαφόρους αἰθούσας τῶν χορῶν. Ἑλληνικὴ δικαιοσύνη νὰ σὲ χαίρωμεθα. Καὶ ἐλληνικὴ γαῖδουροῦπομονή, νὰ μᾶς χαίρεσαι.

Ἡ καλὴ Διὰπλῆσις τῶν Παίδων ὀλονὲν μεγαλῶνει, χονδραίνει, κοκκινίζει. Τώρα ἐκδίδεται μὲ ἐρυθροῦν ἐξώφυλλον πλήρες ἀγγελιῶν. Ἡ ὕλη τῆς πάντοτε ζωηρᾶς ἢ συγκοινωνίας μὲ τοὺς μικροὺς τῆς φίλους σχεδὸν τηλεγραφική. Ὅλον τὸν παιδικὸν κόσμον ἔχει κερδίσει, εἰς τὴν παλάμην τῆς συγκρατεῖ ὅλους τοὺς σπάγγους τῶν ἐλατηρίων καὶ τὸν χορεύει καὶ τὸν τρελλαίνει καὶ τὸν διδάσκει καὶ τὸν παιδεύει. Ἐξέδωκε καὶ τοῦ Ἀνδερσον παραμύθια, ὑστεροῦντα ὁμως πολὺ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῆς θερμῆς μεταφράσεως τοῦ Βικέλλα. Ἐπίσης καὶ οἱ *Παιδικοὶ τῆς Διάλογου* ἀπέτρυχον κατὰ τὸ ζῦμα πολὺ ὥχροι, μονότονοι καὶ σχολαστικοί. Ἐπιμένομεν εἰς τὴν γνώμην μας· ὁ παιδικὸς κόσμος νὰ τρέφεται μὲ παιδικὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις. Αὐτὰ τὰ μέσα τῆς διαπλάσεως τῶν καρδιῶν εἶναι πολὺ ἀπρηχαιωμένα.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Γαλλικὴ τις ἐφημερὶς ἀντιβαγνερική, ἀγγέλλουσα τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου νεωτεριστοῦ Βάγνερ, ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει τὸ ἄρθρον τῆς:

«Ἡ Γαλλία ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Βάγνερ ἀπόλλυσιν ἀδιάλλακτον ἐχθρόν. Ἡ μουσικὴ ἐπίσης.

Ὁραῖον;